

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **P. B.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Markétou Vítovou
se sídlem Praha 4, 5. května 1050/66

proti
žalovaném: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. PPR-20346-18/ČJ-2023-990450,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 20. 2. 2024, č. j. KRPA-83011-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26/ČJ-2023-0000IZ. Uvedeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena výjimka k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ – samopal, vzor: 58, výrobce Česká republika, ráže 7,62 mm, neboť:

- I. podle § 9 odst. 2 zákona 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních) ve smyslu § 9 odst. 5 tohoto zákona nebyl prokázán dostatečný důvod sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského záměru a tím k nabytí vlastnictví a držení požadované zbraně a
 - II. žádost k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ odporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o zbraních.
2. Soud podotýká, že prvostupňové rozhodnutí je čtvrté rozhodnutí v řadě, když předchází tři byla žalovaným zrušena.

II. Obsah žaloby

3. Úvodem podané žaloby žalobce rozsáhle rekapituloval obsah všech rozhodnutí prvostupňového orgánu, včetně výtek, které vůči nim měl. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobce předně namítal, že žalovaný akceptoval závěr prvostupňového orgánu, že činnost žalobce není činností sběratelskou, a to přestože v předchozích rozhodnutích vyslovil názor opačný, který byl pro prvostupňový orgán závazný a jehož nerespektování bylo již prvostupňovému orgánu vytknuto. Dle žalobce byl porušen čl. 1 odst. 1 Ústavy, konkrétně princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, neboť otázka, zda činnost žalobce je sběratelkou činností ve smyslu § 9 zákona o zbraních, již byla v průběhu řízení závazně posouzena a rozhodnuta, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450. V tomto rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že z doplněných podkladů je možno sběratelskou činnost žalobce dovodit. V závěru rozhodnutí ze dne 4. 1. 2024, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, pak žalovaný uvedl, že je nutno přisvědčit námitce žalobce, že otázka sběratelské činnosti již byla posouzena, neboť žalovaný již vydal svůj závazný právní názor a správní orgán I. stupně je tímto názorem vázán. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí akceptoval skutečnost, že prvostupňový správní orgán nerespektoval závazný názor žalovaného a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, pak porušil čl. 1 Ústavy.
4. Žalobce nesouhlasil s posouzením svého záměru zařadit do sbírky předmětnou zbraň ze strany žalovaného jako odporující veřejnému pořádku. Tvrdil, že žalovaný vybočil z mezí správní úvahy, a to tvrzením, že správní orgán není ve své úvaze omezen ničím. Uvedené tvrzení žalobce považoval za neakceptovatelné a za zneužívající mezí správní úvahy, což je v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
5. Závěrem žaloby žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami vztahujícími se k závěru prvostupňového orgánu, že udělení výjimky odporuje veřejnému pořádku.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že porušil čl. 1 Ústavy. K tomu žalovaný odkázal na rozhodnutí ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450. Dle žalovaného je z argumentace zřejmé, že žalovaným byl posuzován soulad výroku se závěry, ke kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dospěl správní orgán I. stupně. Správní orgán I. stupně na základě žádosti učinil závěr o sběratelském záměru v roce 2009 za právní úpravy učiněné v předmětné době. Závěr správního orgánu I. stupně vycházel z tvrzení žalobce. Sběratelská činnost se měla zaměřit na historii, a to především historii z let 1938 až 1947, tzn. období 2. světové války, krátce před a krátce po ní. Jednalo se o autoritativní závěr, k němuž správní orgán I. stupně v předmětné době dospěl. Na základě novelizace zákona o zbraních došlo ke změně § 9 zákona o zbraních, konkrétně k doplnění definice sběratelské činnosti. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016-48. Poznamenal, že § 9 zákona o zbraních nezakotvuje nárok žadatele na udělení další výjimky v případě, že již bylo v minulosti rozhodnuto o udělení výjimky ke zbraní kategorie A (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 A 90/2013-49, a ze dne 19. 2. 2016, č. j. 5 A 264/2011-56).

8. K argumentaci žalobce, že jeho sbírka zbraní z 2. světové války se již jen obtížně v současnosti rozmnožuje, a proto má úmysl svoji sbírku rozšířit i na pěchotní zbraně poválečného období, které se v současné době stávají již rovněž zbraněmi historickými, žalovaný uvedl, že v případě předmětného samopalů se nejedná o zbraň spadající do v minulosti povolené sběratelské činnosti. Absentuje sběratelská souvislost této zbraně s již žalobcem vlastněnými zbraněmi. Doplnil, že výroba předmětného samopalů byla zahájena až po delším časovém úseku od konce druhé světové války, konkrétně od roku 1959 a probíhala až roku 1984.
9. Uzavřel, že i pokud byla správním orgánem I. stupně za tehdy účinné právní úpravy akceptována sběratelská činnost žalobce a rozhodnutí o udělení výjimky k nabytí a k držení zbraně kategorie A, pak taková skutečnost nezakládá bez dalšího nárok na vydání další výjimky po řadě let, a to ke zbraní, která svojí výrobou a používáním spadá do mnohem pozdějšího období, než bylo období sběratelského zájmu uvedeného žalobcem. I s ohledem na skutečnost, že se v případě zbraní kategorie A jedná o nejnebezpečnější a zákonem zakázané zbraně, je nutné posuzovat každou žádost důsledně a individuálně. Období uvedené žalobcem se navíc vztahuje do roku 1947, takže zahrnuje i část období po 2. světové válce, avšak v případě zbraně vyráběné až od roku 1959 absentuje dle žalovaného spojení s vymezenou a dříve akceptovanou sběratelskou činností.
10. K tvrzení žalobce, podle kterého se žalovaný dopustil vybočení z mezí správní úvahy, žalovaný konstatoval, že z kontextu napadeného rozhodnutí vyplývá, že jde o vyjádření skutečnosti, že je zde zákonodárcem poskytnutý určitý prostor pro zvolení postupu, resp. z jakých podkladů bude čerpat a podle jakých kritérií bude hodnotit. Hovoří se zde pouze o možnosti zvolit si konkrétní kritéria, podle nichž bude řešena odporovatelnost proti veřejnému pořádku a bezpečnosti. Jedná se tak o učinění volby kritérií pro rozhodnutí v zákonodárcem poskytnutém prostoru. Správní orgán v takovém případě sdělí, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, což umožní i provedení soudního přezkumu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

12. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas. Nadto žalobcem navržené důkazy jsou součástí žalovaným předloženého spisového materiálu, kterým se dokazování dle ustálené judikatury neprovádí.
13. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních Policie České republiky (dále jen „policie“) může udělit výjimku, jde-li o zbraň kategorie A, držiteli zbrojního průkazu skupiny A nebo zbrojní licence skupiny A, F, G, H, I nebo J, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost.
 - Podle § 9 odst. 3 věta první zákona o zbraních policie může udělit výjimku podle odstavce 2, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.
 - Podle § 9 odst. 5 zákona o zbraních sběratelskou činností podle odstavce 2 písm. a) a podle § 11a odst. 1 písm. a) se rozumí činnost spočívající ve shromažďování a konzervaci palných zbraní, jejich hlavních částí nebo střeliva pro historické, kulturní, vědecké, technické, vzdělávací nebo památkové účely.
14. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
15. Soud předně s ohledem na rozsah a obsah podané žaloby akcentuje, že předmětem soudního přezkumu je pouze napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Tato rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Uplatňoval-li žalobce v podané žalobě námitky proti rozhodnutím prvostupňového orgánu, která následně byla zrušena žalovaným, soud se těmito námitkami nemohl zabývat, neboť se netýkají předmětu soudního řízení.
16. Dále soud zdůrazňuje skutečnost, že napadené a prvostupňové rozhodnutí správní orgány založily na dvou důvodech, pro které byla žádost žalobce o udělení výjimky k nabytí a držení zbraně kategorie A zamítnuta. Konkrétně důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti žalobce byla jednak skutečnost, že podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních ve spojení s § 9 odst. 5 tohoto zákona nebyl prokázán dostatečný důvod sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského záměru, a jednak skutečnost, že žádost žalobce odporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o zbraních. Skutečnost, že správní orgány zamítly předmětnou žádost žalobce ze dvou odlišných důvodů, způsobuje, že soud by byl oprávněn zrušit napadené rozhodnutí pouze a jenom v případě, kdyby v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který správní orgány zamítly žádost žalobce. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým bylo zdůvodněno napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.
17. Vůči prvnímu důvodu zamítnutí žádosti o udělení výjimky, tj. neprokázání dostatečného důvodu sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského záměru dle § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 5 zákona o zbraních, žalobce uplatnil pouze jedinou námitku, a to nerespektování předešlého právního názoru žalovaného vyjádřeného v jeho předcházejících rozhodnutích. Žalobce měl za to, že jeho sběratelská činnost byla již závazně posouzena a rozhodnuta. Tento žalobní bod neshledal soud důvodným. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, kterým bylo zrušeno Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v pořadí 3. rozhodnutí prvostupňového orgánu, vyplývá, že důvodem zrušení tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že prvostupňový orgán nerespektoval závěry žalovaného vyjádřené v jeho předchozím rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450. Tímto rozhodnutím bylo zrušeno v pořadí 2. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Důvodem zrušení tohoto rozhodnutí byly vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti a v nepřesnosti rozhodnutí prvostupňového orgánu a upření práva daného žalobci § 36 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu ke sběratelské činnosti žalobce žalovaný v rozhodnutí ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, konkrétně shledal, že výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu neodpovídá jeho závěrům, neboť je zde uvedeno, že důvodem zamítnutí žádosti o výjimku je nedostatečné prokázání sběratelské činnosti dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, tedy není prokázána sběratelská činnost žalobce. Tento závěr dle žalovaného není správný, respektive není přesně konkretizovaný.

18. Dle soudu z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, plyne, že žalovaný měl za to, že žalobce prokázal sběratelskou činnost, avšak vždy pouze ve vztahu k žádostem, které žalobce podal v minulosti, tj. v roce 2009, kdy byly podány první dvě žádosti o výjimku na zbraň kategorie A, a dále v roce 2012, kdy byla podána třetí žádost žalobce o výjimku na zbraň kategorie A. Ve vztahu k současné (čtvrté) žádosti žalobce o výjimku tento závěr nebyl žalovaným nikdy vysloven. O uvedeném ostatně svědčí i to, že právě s ohledem na skutečnost, že sběratelská činnost žalobce byla v minulosti prokázána, vedl žalovaný prvostupňový orgán ke zpřesnění formulace výroku jeho rozhodnutí. Po zpřesnění výroku rozhodnutí prvostupňový orgán výslovně odkázal na neprokázání důvodu sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského záměru, tj. pro žádost, která je předmětem projednávaného případu. Na základě shora uvedeného soud shrnuje, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, a ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450, nevyplývá, že by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce prokázal sběratelskou činnost i ve vztahu k současné žádosti žalobce, tj. pro žalobcem požadované rozšíření sběratelské činnosti. Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že k žalobcem vytykané vadě v projednávaném případě nedošlo. Na tomto závěru nic nemění žalobcem uvedené citace rozhodnutí žalovaného, neboť jsou vytrženy z kontextu, v jakém byly vysloveny.
19. Soud toliko pro úplnost podotýká, že závěr správních orgánů, že žalobce neprokázal dostatečný důvod sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského záměru, je založen zejména na dvou skutečnostech, a to že předmětná zbraň nespadá do žalobcem dosud prokazaného sběratelského záměru, neboť není německé výroky a nebyla používána během 2. světové války, a současně že si žalobce pořizuje soukromou sbírku zbraní, která slouží jeho účelu (viz vyjádření žalobce, že není členem žádného spolku a má sbírku pouze pro sebe), což je v rozporu s § 9 odst. 5 zákona o zbraních. Tyto závěry pak žalobce nečiní spornými. Žalobce ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí mj. namítal, že prvostupňový orgán si činí nárok určovat žalobci, jaké sběratelské činnosti se může věnovat a jaké nikoliv. Tomuto tvrzení prvostupňové rozhodnutí neskýtá oporu. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí pouze posuzoval, zda jsou v projednávaném případě splněny podmínky pro udělení výjimky, respektive zda ve vztahu k předmětné žádosti lze činnost žalobce považovat za sběratelskou činnost ve smyslu § 9 odst. 5 zákona o zbraních, či nikoliv. Pravomoc k posouzení žádosti žalobce z uvedeného hlediska pro prvostupňový orgán vyplývá z § 9 odst. 2 zákona o zbraních. Tvrzení žalobce, že prvostupňový orgán není tím, kdo by měl posuzovat historický význam sbírkového exponátu, je mimoběžné.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

20. Ve vztahu ke druhému důvodu zamítnutí žádosti o udělení výjimky, tj. že žádost odporuje veřejnému pořádku, žalobce uplatnil dvě námitky. V první námitce žalobce brojí proti konstatování žalovaného, že „je zcela na uvážení správního orgánu, z jakých podkladů a podle jakých kritérií bude ve svém rozhodnutí čerpat a hodnotit“. Uvedená námitka již ze své podstaty nemůže být úspěšná. Žalobce napadá toliko obecné konstatování žalovaného, kterým mu nebylo sděleno nic víc, než že rozhodnutí správního orgánu závisí na jeho správní úvaze, a tedy že je na žalovaném, jaké podklady a jaká kritéria si zvolí. Toto konstatování nevybočuje z judikatury Nejvyššího správního soudu zabývající se pojmem správní uvážení. V usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl „že [P]ojem *správního uvážení* není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací *‘správní orgán může’, ‘lze’ apod.*“. V rozsudku ze dne 21.9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51, pak Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „[J]aká kritéria pro své rozhodnutí správní orgán zvolí, je věcí správního orgánu a soudy pak již do jejich obsahu nezasahují; správní orgán je však povinen výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil; právě to pak umožní i případný soudní přezkum (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 78/2011 - 184)“. Konkrétní námitky vůči úvaze správních orgánů, podle které žádost žalobce odporuje veřejnému pořádku, žalobce neuplatnil. Za situace, kdy žalobce napadá toliko obecné východisko správní úvahy, které je nadto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale vlastní úvahu správních orgánů nerozporuje, nelze dospět k závěru, že by tvrzení žalobce bylo důvodné.
21. Druhou námitkou, kterou žalobce rozporuje naplnění druhého důvodu zamítnutí své žádosti, je tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami vztahujícími se k závěru, že žádost žalobce odporuje veřejnému zájmu. Uvedenou námitku žalobce vznesl toliko v obecné rovině, aniž by jakkoliv konkretizoval, jakými jeho tvrzeními se žalovaný nezabýval. Soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v obecné rovině a vytykané porušení neshledal. Žalobci bylo žalovaným sděleno nejenom to, že rozhodnutí podle § 9 odst. 3 zákona o zbraních je odvislé od správní úvahy, ale dále také to, že splnění podmínek uvedeného ustanovení se neposuzuje jen ve vztahu k žadateli, ale je třeba mít na zřeteli i další kritéria pro možné ohrožení bezpečnosti. Dále bylo žalobci sděleno, že jeho tvrzení, že zbraně v jeho rukou nemohou vést k ohrožení pořádku a bezpečnosti, nemá na rozhodnutí žádný vliv. Žalovaný rovněž poukázal na to, že bylo povinností prvostupňového orgánu, aby vyhodnotil bezpečnost situaci k předmětné zbrani, což učinil. Z uvedeného důvodu žalovaný dále odkázal na prvostupňové rozhodnutí, konkrétně pak část, kde se správní orgán I. stupně zabýval posouzením, zda v případné udělení výjimky žalobci neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti (viz strana 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí). Při své úvaze pak správní orgán vycházel zejména z bezpečnosti situace v hlavním městě Praze, neboť zde má žalobce trvalé bydliště, a standardního způsobu střežení zakázaných zbraní. Konečně se žalovaný zabýval i tvrzením žalobce o možné motivaci prvostupňového orgánu k neudělení výjimky.
22. Soud k tomu podotýká, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, který se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučinil-li tak, respektive uplatnil-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“.

23. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu obstálo v obou svých důvodech.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.